

Umulighed, d. v. s. den Art Vanskeligheder, der var nævnt fra Japan. Til sidst opgaves Modstanden, og man enedes om Resolutionen som foreslaaet fra fransk Side, blot med det Forbehold, at den tidlige Sammentræden ikke viste sig »materielt umulig«.

Den Betragtning, der førte Fransk-mændene og Belgierne til at kræve den meget hurtige Sammentræden, var efter private Udtalelser sammenholdt med Udtalelserne i Udvalget og siden i Forsamlingen omtrent denne: Den gunstige Tid er nu inde efter Locarnoaftalernes Ikrafttræden; benytttes den ikke, da kan Mulighederne forspildes; opnaas ikke nu internationale Aftaler, da vil, saa snart Stormagterne kommer økonomisk til Kræfter, Kaprustningen begynde igen; ny Kaprustning betyder ny Krig, og denne vil være ødelæggende for den europæiske Kulturudvikling; Konferencen maa være *en første Konference* fulgt af andre; paa den første Konference kan man for mange Staters Vedkommende maaske ikke naa meget videre end til at fastsætte det nuværende Rustningsomfang som Maksimalgrænse, medens nogle Stater allerede nu kan gaa videre; der maa da fortsættes paa følgende Konferencer. Utvivlsomt medvirkede ogsaa den Betragtning, at hvis en Konference ikke var sammentraadt eller i det mindste indkaldt før næste Forsamling, da vilde de »afrustede« Stater rejse Spørgsmaalet om at faa Lov til at øge deres Rustninger.

Med Hensyn til Fremgangsmaaden paa den kommende Konference var den franske Opfattelse aabenbart den, at hver Stat skulde opfordres til selv at angive den højeste Grænse, den krævede; at der, hvor Kravene var overdrevne, skulde forhandles om dem paa Konferencen, og at dennes Resultat skulde samles i en international Konvention, som derefter skulde tiltrædes af de enkelte Lande.

Englændernes Bevæggrund til at holde igen, syntes væsentlig at være en Følelse af, at de militær-tekniske Overvejelser endnu ikke var tilstrækkelig fremskredne og en vis Ængstelse ved at komme ind paa en

virkelig Forhandling om Grænserne for Flaaderne (se nedenfor Bilag 1. III. 1., 2. og 3.)

IV. Udvalg.

Budgettet.

Forsamlingen vedtog Folkeforbundets samlede Budget for 1927 til et Beløb af 24 512 341 Guldfrancs imod 22 930 623 Guldfrancs i 1926. Udgifterne fordeler sig paa følgende Maade:

- 13 373 840 Guldfrancs til Sekretariatets og Folkeforbundets særlige Organisationer,
- 7 340 724 Guldfrancs til det internationale Arbejdsbureau og
- 2 122 947 Guldfrancs til den faste mellemfolkelige Domstol i Haag.

Et Beløb af 1 375 000 Guldfrancs blev vedtaget til Henlæggelse til Fondet for Opførelse af Forbundets Bygninger.

Efter den af Forsamlingen vedtagne Delingsnorm, der endnu gælder for Aarene 1927 og 1928, skal Danmark betale 12 Enheder. Forsamlingen fastsatte Antallet af Enheder, som Tyskland vil have at betale, til 79 (se nedenfor Bilag 1. IV. 1.)

V. Udvalg.

Da Beretningerne fra Opiumsudvalget havde henledt Opmærksomheden paa en betydelig Udvikling af Handelen med Opium og andre lignende Midler, bestemte Forsamlingen overfor de forskellige Regeringer at insistere paa en Tiltrædelse af Genève-Konventionen af 1925 eller paa, at samme, forsaavidt den var underskrevet, af de paa-gældende Magter snarest maatte blive ratificeret. Denne Konventions Ikrafttræden vilde efter Opiumsudvalgets Mening muliggøre Anvendelsen af den effektive Kontrol med den internationale Handel. Forsamlingen udtalte Haabet om, at det Antal Ratifikationer, der var nødvendigt til Konventionens Ikrafttræden, maatte blive deponeret i Sekretariatet forinden Udgangen af indeværende Aar (se nedenfor Bilag 1. V. 1.)